

**SFÂNTUL SIMEON
NOUL CUVÂNTĂTOR DE DUMNEZEU**

**ALE DUMNEZEIEȘTIILOR
CÂNTĂRI IUBIRILE**

Tălmăcite în stihuri de monahul Maxim
și tipărite cu binecuvântarea
Înaltpreasfinției Sale IRINEU,
Arhiepiscop al Alba Iuliei

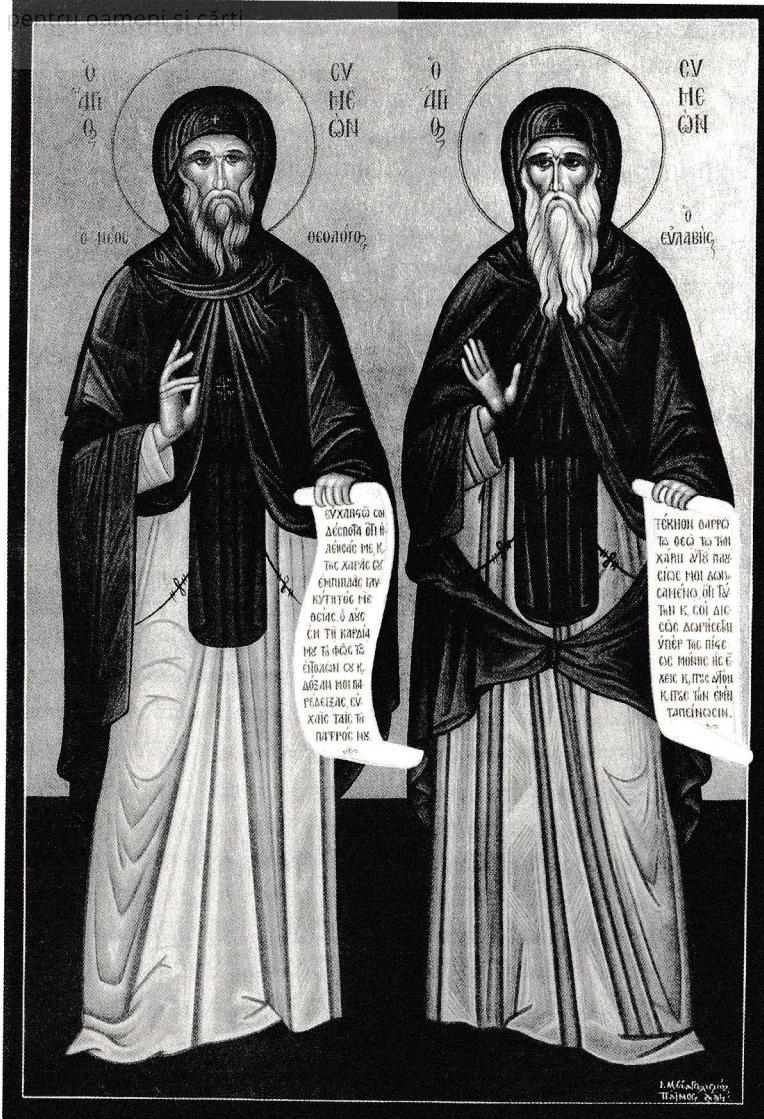
Edițura
REÎNTREGIREA
Alba Iulia, 2018

C U P R I N S

Notă asupra traducerii.....	5
CUVÂNTUL 1.....	9
CUVÂNTUL 2.....	18
CUVÂNTUL 3.....	23
CUVÂNTUL 4.....	24
CUVÂNTUL 5.....	29
CUVÂNTUL 6.....	32
CUVÂNTUL 7.....	33
CUVÂNTUL 8.....	35
CUVÂNTUL 9.....	39
CUVÂNTUL 10.....	42
CUVÂNTUL 11.....	43
CUVÂNTUL 12.....	47
CUVÂNTUL 13.....	53
CUVÂNTUL 14.....	57
CUVÂNTUL 15.....	62
CUVÂNTUL 16.....	73
CUVÂNTUL 17.....	75
CUVÂNTUL 18.....	93
CUVÂNTUL 19.....	101
CUVÂNTUL 20.....	108
CUVÂNTUL 21.....	117
CUVÂNTUL 22.....	135
CUVÂNTUL 23.....	143
CUVÂNTUL 24.....	155
CUVÂNTUL 25.....	169
CUVÂNTUL 26.....	175
CUVÂNTUL 27.....	180
CUVÂNTUL 28.....	187
CUVÂNTUL 29.....	196
CUVÂNTUL 30.....	202

Responabilități și cărti.....	224
CUVÂNTUL 31.....	224
CUVÂNTUL 32.....	232
CUVÂNTUL 33.....	237
CUVÂNTUL 34.....	243
CUVÂNTUL 35.....	249
CUVÂNTUL 36.....	252
CUVÂNTUL 37.....	256
CUVÂNTUL 38.....	259
CUVÂNTUL 39.....	265
CUVÂNTUL 40.....	270
CUVÂNTUL 41.....	276
CUVÂNTUL 42.....	292
CUVÂNTUL 43.....	305
CUVÂNTUL 44.....	314
CUVÂNTUL 45.....	327
CUVÂNTUL 46.....	332
CUVÂNTUL 47.....	334
CUVÂNTUL 48.....	338
CUVÂNTUL 49.....	345
CUVÂNTUL 50.....	350
CUVÂNTUL 51.....	362
CUVÂNTUL 52.....	369
CUVÂNTUL 53.....	375
CUVÂNTUL 54.....	383
CUVÂNTUL 55.....	390
CUVÂNTUL 56.....	398
CUVÂNTUL 57.....	400
CUVÂNTUL 58.....	401
ANEXĂ. Arhiep. Vasili Krivoșein: „Esență creată” și „Esență dumnezeiască” în teologia Sfântului Simeon.....	421

Sf. Simeon Noul Theolog și Sf. Simeon Evlaviosul, duhovnicul său.
Icoană grecească din sec. XX.

Cuvântul 1

Despre dumnezeiasca strălucire și luminarea Duhului Sfânt. Si cum că un loc este Dumnezeu, întru carele, după moarte, pre odihnă toți sfinții o au. Si cum că cela ce de la Dumnezeu cade, nu va avea odihnă întru alt loc în viață ce va să fie.

Ce înfricoșată taină în mine se săvârșește?
N'o poate spune cuvântul și nici mâna-mi izbutește
a o scrie, ticăloasa, întru laudă și slăvire
celui mai presus de laudă, mai presus și de grăire.
Ci dacă-n mine, curvarul, fiul cel întru pierzare,
se fac negrăite lucruri, cum de trebuință are
Făcătorul cestor toate și Dăruitor – zi mie! –
de la noi să-și dobândească laudă ori slavoslovie¹?
Căci ce-a fost slăvit odată nu iarăși se mai slăvește²,
precum nu străluce iarăși, ori lumină mai primește
soarele ce-aici în lume ni se face arătat:
căci el însuși luminează fără să fie luminat,
strălucind fără lumină, căci o are tot mereu
pre cea luată din vecie de la Ziditorul său.
Deci, când Dumnezeu zidit-a, Ziditorul tuturor,
dacă l-a făcut pre soare nelipsit luminător,
cu îndestulată rază din belșug să strălucescă,
și nicicând de la vreun altul mai mult să îi trebuiască –
cum El slavă să primească de la mine, cel smerit?
De nimic nu are lipsă cel ce soarele-a zidit,
și de toată bunătatea poate toate-a le umplea,
doar prin semn și prin voire arătând tăria sa.
Într'aceasta și-a mea limbă fără graiuri se găsește,
mîntea vede ce se-ntâmplă, însă nu le tâlcuiește.
Privește, vrea să vorbească, cuvânt însă neaflând;

¹ Flps. 1: 11.

² Cf. 2 Cor. 3: 10.

vede cele nevăzute¹, cele fără chip fiind,
simple, nealcătuite, mărețe nemărginit.
Căci nici început nu vede, nici poate zări sfârșit,
iar de mijloc nici că știe; cum dară va povesti
toate câte le zărește? Căci, precât pot socoti,
toate sub un cap le vede, într'o singură-ntocmire,
negreșit, nu prin fiuire², ci doar prin împărtășire.
Căci de-aprinzi un foc din altul, focul întreg vei lua,
deși netăiat rămâne, fără să piardă ceva
cel dintâi; ci focul care din el s'a împărtășit,
se desparte de întâiul și rămâne despărțit,
și făclii multe se face, căci este un foc trupesc.
Iar cel fără împărțire, fiind un foc duhovnicesc,
de nedesfăcut cu totul și netăiat dăinuiește.
Căci, când se dă mai departe, nu-n multe se răzlețește,
ci și netăiat rămâne, și în mine adăstând,
în ticăita-mi inimă ca un soare răsăring,
sau ca discul unui soare, ca o sferă se arată,
luminos la chip, căci este flacără învăpăiată.
Nu știu, după cum am spus-o, pentru-acesta ce să zic;
de-aș putea, aş vrea mai bine să tac, să nu spun nimic.
Ci-nfricoșata minune îmi stârnește inima,
și deschide cea cu totul întinată gura mea,
și, fără să vreau, mă face a scrie și a grăi:
– Tu, ce-n inima-mi noptoașă ai voit a răsărî³,
cel ce, de ochi nevăzute, minuni mari mi-ai arătat,
cel ce-ai pogorât și-n mine, din toți cel mai lepădat,
cel ce ucenic de-apostol⁴ și fiu al lui m'ai făcut,
pre mine, ce de cumplitul balaur eram ținut,

¹ Rm. 1: 20.² Sau „esență” (gr. οὐσία). Pentru sensurile acestui termen la Sfântul Simeon vezi studiul Arhiepiscopului Vasili Krivoșein din Anexa de la sfârșitul volumului.³ Cf. 2 Pt. 1: 19.⁴ Simeon Evlaviosul.

pre care ucigătoriul cel de oameni mă avea
a toată neleguirea lucrător în slujba sa!
Mai nainte de veci Soare care, în iad strălucind,
și întunecat-mi suflet în lumină învălind,
ziua cea neînserată mai apoi mi-ai dăruit:
greu vor crede cei ca mine, spornicii la trândăvit!
Tu de toată bunătatea umpluși a mea săracie:
însuți cuvânt dăruiește-mi, graiuri hărăzește mie,
ca să povestesc de obște facerile-ți minunate,
cele pururi, până astăzi, cu noi, robii tăi, lucrate;
pentru ca și cei ce-n bezna trândăviei dorm ne-ntorși
și zic: „E cu neputință oamenilor păcătoși,
a se măntui, vezi bine, și, ca Petru altădată,
și precum ceilalți apostoli, sfinți și drepti din lumea toată,
și ei să se miluiască”; toți aceștia mai vârtos,
să cunoască și să-nvețe că aceasta lesnicios
pentru a ta bunătate a fost, este, și va fi.
Și acei ce îndeobște nu pregetă-a socotii
că te au, Lumina Lumii¹, și zic că nu te zăresc,
că nu petrec în lumină, nici de ea se strălucesc,
și că nu te văd de-a pururi, pre al lor Mântuitor –
afle-aceștia că tu încă n'ai strălucit mintea lor,
nici în inima-ntinată încă nu te-ai așezat²,
și întru nădejdi deșarte în zadar s'au bucurat,
socotind c'a ta lumină vor vedea după sfârșit.
Căci arvuna de aicea și pecetea³, negreșit,
tu însuți, Stăpâne Doamne, o dăruiești oilor
care stau de-a dreapta tie, al nostru Mântuitor⁴.
Căci dacă, la fiecare, moartea ușa-i zăvorăște,
și-n aceeași nelucrare e tot omul când sfârșește,

¹ In. 8: 12.² Cf. Ef. 3: 17.³ Cf. 2 Cor. 1: 22; Apoc. 9: 4.⁴ Cf. Mt. 25: 33.

Respești nici rău, nici bine poate a mai face cineva –
cum îl află pre om moartea, aşa va și rămânea!
Frică și cutremur, Doamne, întru mine se stârnește,
când aud atare lucru ce simțirile-mi topește,
Că, precum un orb ce moare, după ce s'a pristăvit,
nu va mai vedea vreodată soarele în chip simțit,
măcar că, după-nviere, vederea iar va primi –
la fel, cel cu mintea oarbă¹, odată ce va muri,
pre tine, gânditul Soare, nici el nu te va vedea,
căci, ieșind din întunerec, la-ntunerec va pleca,
și de tine, de acuma, Doamne și Stăpâne-al meu,
despărțit în veci rămâne, despărțit de Dumnezeu.
Nimenea din acei oameni care au crezut în tine,
din cei carii se botează în numele tău, Stăpâne,
nimeni zic, povara ceasta, mare și înfricoșată,
a despărțirii de tine, n'o poate răbda vreodată,
căci cumplit necaz e-acesta, Stăpâne Preaîndurat,
cumplita și măhniciunea, veșnică, de nerăbdat.
Căci, este vreun rău mai mare, ca de tine despărțirea?
Și mai mare chinuire ca de Viață răzlețirea,
și ca stârvul fără viață acolo să viețuiască,
și de toate cele bune de istov să se lipsească?
Cine-i despărțit de tine, de-orice bun se va lipsi,
căci nu precum e acuma, pre pământ, și-atunci va fi.
Cei ce nu te știu aicea trupește se îndulcesc
și ca niște dobitoace saltă și se veselesc²,
pre cele de tine date spre plăcerea vietii-având
și, văzând numai pre-acestea, aşa socotesc că sănt
și cele de după moarte, când sufletul va ieși.
Ci rău semuiesc aceia, rău stăruie a gândi,
zicând că și fără tine în odihnă s'or află,

¹ Cf. 2 Cor. 4: 4.² Cf. 2 Pt. 2: 12; Iuda 1: 10.

și-și gătesc – o, nebunie! – un alt loc, altundeva,
care nu-i părtaș luminii, dar nici bezna-l înconjoară,
afară de-Împărătie, dar și de gheena afară,
departe și de cămară, și de-al osândirii foc¹:
iată unde, ticăiții, se roagă să-și afle loc!
Și de veșnica ta slavă zic că nici nu vor să știe,
nici în cer să-mpărătească – ci-n odihnă doar să fie.
Vai de-a lor întunecare și neștiința-n care zac,
vai de-a lor ticăloșire, că-n zadar nădejdi își fac!
Nicăieri stă scris aceasta, nicidecum va fi aşa,
ci-n lumina celor bune mai vârtos se vor afla
cei ce au lucrat în lume faptele-ndumnezeirii,
iar făcătorii de rele, întru bezna pedepsirii²;
și la mijloc, despărțindu-i, prăpastie mare zace³,
cum ai învățat tu însuți, cel ce-ai vrut astfel a face.
Și, celui ce cade-n mijloc, fi-va lucru-nfricoșat
mai mult ca orice pedeapsă sau caznă de nerăbdat;
că-n adâncul chinuirii cu capu-n jos va sări,
și în hăul pierzăciunii jalnic se va prăbuși,
unde celor ce-s în chinuri greu le este a călca⁴,
spre a trece în pământul celor drepți: mai bine-ar vrea
să se facă scrum în focul cel cumplit de felul său,
decât singuri să se-arunce în înfricoșatul hău.
Deci cei ce-și doresc acolo a fi după pristăvire,
de multe lacrămi sănt vrednici și de multă tânguire,
că-s cu totu-n nesimțire, vite care nu grăiesc,
și ei singuri se blestêmă, ei singuri se rătăcesc.
Numai tu, Hristoase Doamne, ești Cereasca-Împărătie,
tu al celor blânzi pământul⁵, raiului verdeață vie,

¹ Cf. Iuda 1: 7.² Cf. In 3: 18-21.³ Cf. Lc. 16: 26.⁴ Cf. Lc. 16: 23 și 26.⁵ Cf. Mt. 5: 5.

tu cămara cea de nuntă, sfântă și dumnezeiască,
 tu cel negrait iatacul, masă gata să primească;
 tu ești cea a vieții pâine¹, vasul care apă porți,
 tu ești băutura nouă, apa vieții pentru toți;
 tu ești cândela nestinsă hărăzită sfintilor,
 tu veșmânt, tu și cunună, de cununi Împărtitor.
 tu odihna, desfătarea, tu slava și bucuria,
 tu ești însăși fericirea, veselia, voioșia.
 Străluci-va ca un soare harul tău, Doamne al meu,
 și-al Preasfântului Duh harul, întru toți sfinții, mereu;
 și vei străluci-ntre dânsii, Soare neapropiat²,
 și vor străluci cu toții, fiecare-amăsurat
 după mărimea credinței, faptei și nădăjdirii,
 după-a dragostei mărlime, luminării, curățirii,
 de la Duhul tău, Stăpâne, unule mult-răbdător,
 Dumnezeule și Doamne, tuturor judecător³;
 și felurite lăcașuri rândui-vei pentru ei⁴:
 măsurile strălucirii, măsurile dragostei
 și ale vederii tale; și cât de mari le vor fi
 slava, desfătarea, faima – toate se vor socoti
 întru despărțiri de case și lăcașuri preaslăvite:
 iată cele multe case și sălașuri felurite,
 iată preascumpe caftanuri a multe dregătorii,
 și cununi preaîmpistrite, pietre, mărgărituri și
 flori pururi neveștejite, cum nicicând s'au mai văzut;
 iată și mese și scaune, paturi cu-al lor aşternut;
 și orice spre desfătare a fost, este și va fi,
 înseamnă-a vedea pre tine și pururi a te privi.
 Deci cei ce, precum grait-am, lumina ta nu zăresc,
 și nici sănt văzuți de tine, ci departe se găsesc

¹ Cf. In. 6: 35.² Cf. 1 Tim. 6: 16.³ Cf. Evr. 12: 23.⁴ Cf. In. 14: 2-3.

de vederea ta preabună – de bunătăți sănt lipsiți.
 Unde-și vor afla odihnă sau loc fără suferință?
 În care lăcașuri sta-vor, dacă drepti n'au devenit?
 Căci dreptii, cu a ta față locui-vor negreșit¹.
 Si fiindcă tu ai luat formă în dreaptă inima lor²,
 cu-a ta formă, o, Hristoase, în tine locui-vor.
 O, ce dar de bunătate minunat și preaslăvit:
 într'a lui Dumnezeu formă oamenii s'au chipuit³,
 și într'înșii a luat formă cel în toate ne-ncăput,
 Dumnezeu, cel ce cu firea-i neschimbat, neprefăcut,
 carele în toți cei vrednici voiește a locui,
 ca întreg pre Împăratul fiecare a-l primi,
 și însăși Împărația, și-mpărateasca avere,
 strălucind cu strălucirea Domnului întru-nviere
 mai mult decât toată raza soarelui celui vădit;
 și aşa, stând înaintea celui ce i-a proslăvit,
 să rămâie în uimire de a slavei covârșire⁴
 și de a Dumnezeirii tot mai mare strălucire.
 Că în veci acea sporire nu va sfârși de sporit;
 căci, oprindu-se adăugirea sfârșitului nesfârșit,
 iată, cuprins se va face Cel Necuprins de ceva,
 și sătios, cel de care nimenea se sătura.
 Ci dintr'a lui plinătate și-a luminii lui slăvire,
 fi-va adânc de sporire și-nceput fără sfârșire.
 Si precum cei întru carii Hristos formă a luat
 stau nainte Însuși Celui strălucind ne-apropiat,
 tot aşa, sfârșitu-ntr'înșii slavă-ncepe să le fie.
 Si, ca să-ți fac noima ceasta mai deslușită, zic ție:
 în sfârșit au începutul și în început – sfârșit⁵.

¹ Cf. Ps. 139: 14.² Cf. Gal. 4: 19.³ Cf. Flps. 2: 6.⁴ Cf. 2 Cor. 4: 17.⁵ Cf. Apoc. 21: 6.

Cuvântul 2

Carea este schimbarea ce întru Părintele acesta s'a făcut, și cum, desăvărșit curățindu-se, s'a unit cu Dumnezeu. Și în ce fel a ajuns, dintru ceea ce era, ne arată aici cuvintele lui cele de dragoste către Dumnezeu; carele și theologhisind, zice la sfârșit și pentru îngeri.

Ce e necuprinsa-ți milă, o, Mântuitorul meu?
 Cum oare învrednicit-ai să fiu mădular al tău,
 eu curvarul, necuratul¹, fiul cel întru pierzare?
 Cum mi-ai dat spre îmbrăcare haină preastrălucitoare²,
 cu nemuritoare rază ca fulgerul scânteind
 și-ale mele mădulare în lumină preschimbând?
 Căci trupul tău, preacuratal și dumnezeiescul, care
 fulgeră întreg de focul preadumnezeirii tale,
 frământat fiind cu-acela și-amestecat negrăit,
 Dumnezeul meu, pre-acela și mie l-ai dăruit.
 Căci, când cortul meu acesta, stricăcios și necurat,
 s'a făcut una cu trupul tău cel preaneîntinat,
 și sâangele-mi cu-al tău sânge amestec au săvârșit,
 eu, cu-a ta dumnezeire – știu prea bine! – m'am unit
 și m'am făcut de îndată trup al tău atotcurat,
 mădular plin de lumină și sfânt cu adevărat,
 mădular ce scânteiază, străveziu, strâlucitor.
 Văz frumșetea și sclipirea harului tău orbitor,
 și întreaga sa lumină întru mine-o oglindesc,
 și de negrăita rază și lucire mă uimesc,
 și îmi ies din mine însumi când gândesc la felul cum
 mă aflam mai înainte, și ce am ajuns acum.
 Și mă rușinez de sinemi, mie mă cucernicesc,
 și mă tem precum de tine, ca pre tine mă cinstesc,

„Cuvântul 2”

și, sfîndu-mă cu totul, nu mă mai pot dumiri
 unde să m'ăsez și oare de cine s'ar cuveni
 să m'apropii? Unde oare, pre mădulările tale,
 să le-ntind spre odihnire? Și, din lucruri, întru care,
 le voi folosi pre ele? Ce fapte să uneltești
 cu-aceste înfricoșate mădulări dumnezeiești?
 Dă-mi ca să grăiesc, Stăpâne, și tot ceea ce grăiesc,
 Dumnezeul meu, dă-mi mie cu fapta să săvârșesc!
 Căci, dacă ce zic cu gura nu plinesc întru lucrare,
 m'am făcut numai aramă în zadar răsunătoare¹,
 ce nu simte nici aude glasul loviturilor.
 Dar să nu mă lași pre mine, o, al meu Mântuitor,
 să ajung în înselare, de tine fiind părăsit
 eu, cel ticălos, streinul, scăpatat și calicit,
 cel ce cu talanți puzderii ți-am rămas îndatorat.
 Ci fă și acum, Cuvinte, cum făcut-ai altădat'²!
 Că atunci de moștenire și pământuri strămoșești,
 de tată, de frați, de mumă, casnicii mei pământești,
 de rude și de prieteni, de streini și de ai mei
 despărțitu-m'ai pre mine, cel mai păcătos ca ei,
 și-ntru preacurate brațe pre mine, Doamne, m'ai luat,
 cel ce, pentru bunătatea-ți, mulțămire nu ți-am dat.
 Ci, la fel ca și atuncea, miluiește-mă mereu,
 ba încă mai mult acuma, Îndurare Dumnezeu!
 Milosârdia ți-arată, pază-n juru-mi întărește,
 și pornirile iuțimii cată de mi le-mblânzește,
 și destoinic fă-mă, Doamne, să port cu lungă răbdare
 toată ispitierea lumii și a vieții îtristare,
 tot ce, cu rea cugetare, însumi îmi pricinuiesc,
 ori de la pizmașa fire a dracilor pătimesc,
 tot ce frații mei din obște, dintru neputincioșie,

¹ Cf. Ef. 5: 5.

² Cf. Lc. 15: 22.

cu lucrul și cu cuvântul îmi pricinuiesc, vai mie!
 Căci ei, mădulare mie, cu totul mă istovesc,
 și-apoi iarashi pentru dânsii sufăr și mă chinuiesc:
 cap să fiu mi-e sortit mie, dar sănt purtat de picioare,
 mărăcinii mă înțeapă, căci merg cu picioare goale,
 și mă doare foarte tare, durerea mă copleșește;
 un picior o ia nainte, altul înapoi păsește,
 mă trag încolo și-ncoace, înainte și în dos,
 și, dintru răscrăcărare, mă trezesc căzut pe jos.
 Iată deci, oricum aş face, nu pot tuturor urma:
 rău e a zacea-n țărână, dar și a umbla aşa
 e mai rău decât cădereea, căci, după cum mi se pare,
 acest umblet covârșește orice altă rea-ntâmplare.
 Plâns și umilișă, Doamne, dăruiește-mi, fă-mă vrednic
 ca întru această lume, în al vieții întuneric
 și-n tărâmul întristării ca un rob să îți slujesc
 și în locul cel de scârbă bine să îți argătesc,
 și poruncile-ți preasfinte cu osârdie-a păzi.
 Multămescu-ți tie, Doamne, că mi-ai dat a viețui,
 și pre tine a cunoaște, tie a mă închина:
 că aceasta este viața, a cunoaște cineva
 singur Dumnezeu pre tine¹, care toate-ai făurit,
 Unul fără-ncepătură, nenăscut și nezidit,
 și pre Fiul tău pre care însuși tu l-ai fost născând,
 și pre cel purces din tine, Duhul cel Atotpreasfânt,
 pre tine, atotcântata Treime intr'o unire,
 a cărei blagocestivă închinare și slujire
 covârșește toată slava pământească sau cerească.
 Căci ce alt, decât aceasta, ar putea să se găsească
 întru Îngeri și Arhangheli cu toată ostirea lor,
 în Domnii, Heruvi și Scaune, în ceata Serăfilor,
 care să le fie slavă, lumină de nemurire,

¹ Cf. In. 17: 3.

a vieții fără materii bucurată strălucire,
 decât lumina cea una a Treimii Sfinte care
 ne-mpărțit în trei se-mparte, dar cu-aceeași luminare,
 una fiind întru trei Fețe, necunoscut cunoscută,
 precât însăși ea voiește ca să se facă văzută!
 Că nici poate a cunoaște pre Ziditor vreo zidire
 pe de-a-ntregul, precum Însuși se cunoaște după fire;
 ci prin har este vederea îngerilor rânduită,
 și prin minte înțelege toată firea cea zidită,
 fără a cuprinde totul, ci cu mintea pricepând
 doar atât precât lumina, ea însăși binevoind
 a se face cunoscută, se arată uneori
 orbilor sau, îndeobște, chiar și celor văzători.
 Că ochiul, fără lumină, nici că poate a vedea,
 ci însăși a sa vedere de la lumină o ia,
 de vreme ce tot de dânsa și acesta s'a zidit.
 Si, de oricare făptură întreba-vei, negreșit,
 trupească ori netrupească, cu deadinsul vei afla
 cum că Dumnezeu pre toate le-a făcut cu mâna sa.
 Si dacă vreodinioară cineva îți va vorbi,
 de vreun lucru oarecare ce în ceruri s'ar găsi,
 pre pământ sau în adâncuri, oriunde ar fi de față –
 să le știi că și acestea au o singură viață,
 o slavă și o dorire, o singură-mpărătie,
 cunună și biruință, pace, belșug, bucurie,
 și-orice altă bunătate sau orice bună-cuvîntă:
 cunoașterea-Începăturii, a Obârșiei cunoștință,
 de unde au venit toate, s'au adus întru născare –
 Pricina pricinuirii celor ce au luat ființare.
 Ea-i izvod prin care toate, sus și jos, se-alcătuiesc,
 rânduiala tuturora ce prin minte se gândesc.
 Ea ține întru slujire toată lumea cea zidită,
 ea e starea-ntemeiată, de-acei Îngeri dobândită,
 carii și mai multă frică și cunoaștere-au luat